

Страшната БОЛЕСТЪ

Топлото пролѣтно слънце весело грѣеше надъ село Тополово. Високо се усмихваше безоблачно небе. Следъ много дъждове, които се бѣха извалили, днесъ бѣше първиятъ ясенъ слънчевъ день, окиченъ съ свежата зеленина на току-що разлистилитѣ се дървета.

Ваньо бѣше отишелъ скоро на училище. Но ето го, че си иде. Още не стигналъ до кѣщната врата, той вика отъ двора:

— Бабо-о-о! Разпустнаха ни! Кѣде е Караманчо?

Караманчо бѣше наскоро взето малко пѣстро куче, съ което Ваньо обичаше да играе и по цѣлъ день да се надбѣгва изъ двора.

Още той не издумалъ, а отъ вратника се провикна по-голѣмиятъ му братъ Пешо:

— Ваньо-о-о! И васъ ли разпустнаха?

Като чу гласовѣтъ, баба имъ излѣзе учудена отъ избата.

— Какво сте се развивали, баби? Защо си идете?

— Разпустнаха ни, бабо, — рече Пешо, — отъ града дошелъ докторъ. Имало много скарлатина...

— Разпустнаха ни, бабо! — вика весело Ваньо, — Ехъ, че игра ще падне съ Караманчо... Кѣде е той, бабо?

Баба имъ остана като грѣмната. Скарлатина! Най-страшната болестъ за децата! Толкозъ много деца сѣ болни въ село. А нѣколко вече починаха...

— Боже! — въздъхна тя. — А майка ви отиде у Станкини — и тя била болна! Божко... да ви зарази!

И тя бързо отвърза престилката, остави я въ кѣщи и забърза къмъ пѣтната врата.

— Бабо, ами кѣде е Караманчо?

— Не зная, баби, търси го...

И тя излѣзе на улицата, да повика отъ Станкини майка имъ.

На улицата вече съ барабанъ съобщаваха, че докторътъ